

Fenomény a fenomenologie

V jednom směru je fenomenologický přístup oprávněný: „věci“, „skutečnosti“ se nám „neukazují“ samy jako takové, tj. v celé své úplnosti, nýbrž pouze se nám jakoby „celé“ „jeví“, přičemž ovšem sami máme nutně podíl právě na tom jejich „jevení“ či „vyjevování“. Tady musíme zachovávat přísné rozlišování mezi „úkazem“ a „jevem“ (fenomémem). To, o čem obvykle mluvíme (často vzhledem k jisté nápadnosti) jako o „úkazu“, je ve skutečnosti a přísně vzato vždycky víc než pouhý okamžitý úkaz; takové jednotlivé momentální úkazy jsou něčím, co nejsme s to vůbec postřehnout, pokud „netrvají“ alespoň tak dlouho, abychom si jich všimli. Avšak skutečný, „pravý“ úkaz trvá právě jen nepatrný okamžik (ne vždy stejný, ale to by bylo třeba ještě vyložit), a právě to nám nemůže stačit a nestačí. My pro své „vnímání“ požadujeme nejen nezbytnou „velikost“ („intenzitu“) podnětu, ale také určitou nezbytnou dobu trvání takového podnětu.

(Písek, 130716-2.)